ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 17. КИЇВ, ВЕРЕСЕНЬ 1948 р. РІК ВИДАННЯ VIII

Мал. О. Козюренка

АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКІ НЯНЬКИ НАЦІСТСЬКОГО БЕБІ.

— Мила детка! Вся в покійного татка!

У МІНІСТЕРСТВІ Н-ської КРАЇНИ

Мал. Л. Каплана

— Маю честь доповісти, пане міністре, що я відкрив нафту...

— Тс-с... А то, не дай бог, довідається Америка, тоді й нам не уникнути її допомоги.

Перчанський телевізор

ПОРТРЕТ КОНГРЕСМЕНА

Американський журнал «Нью-Йорк таймс мегезін» вирішив зібрати вичерпні дані про кожного члена конгресу і на підставі цих даних намалювати портрет рядового або середнього конгресмена.

Ось який вийшов мальовничий портрет.

Середня жива вага сенатора — 186 фунтів, а середня вага члена палати представників — 184 фунти — на 25—30 фунтів вище середньої ваги дорослого американця.

85 процентів конгресменів — домовласники.

Серед конгресменів багато мільйонерів — Кейпхарт, Меррей, Грін, Мур, Хаукс, Нейсі, Уедсворт та ін.

10 процентів конгресменів зовсім не читають книжок.

Улюблене заняття середнього конгресмена — рибальство, гольф та фотографування.

Сенатор Чепмен із Кентуккі любить куховарити.

60 процентів конгресменів за фахом юристи. Решта — фабриканти, біржовики, банкіри та ін. Єсть один колишній кінний поліцай із Техаса.

Сенатор Хейден збирає марки. Сенатор Гергі колекціонує строкаті шовкові галстуки і раз на рік роздає поношені галстуки бідним родичам.

До цього портрета середнього конгресмена журнал «Нью-йорк таймс мегезін» додає ще одну деталь, встановлену після опиту виборців. Це не менш мальовнича деталь, ніж сам портрет.

— 62 проценти виборців не можуть пригадати прізвище конгресмена, за якого вони голосували.

Отже, середньому американцеві зовсім байдуже, за якого середнього конгресмена голосувати: за рибалку, чи колекціонера строкатих галстуків, чи за аматора-куховара, — бо у всіх цих конгресменів по суті однакове уолл-стрітівське обличчя.

ДО БІЛИХ СЛОНІВ

Є в Америці спеціальна галузь промисловості, що зветься «розважливою промисловістю». Її завдання—обмахорювання та оболванювання мас. Головний монополіст цієї галузі промисловості — фірма «Верайеті».

Ця фірма винайшла новий спосіб спустошення кишень і поєднання реклами з масовим прищепленням ідіотизму.

Цей спосіб полягає в радіоконкурсах з преміями.

За кращу відповідь на тему: Чому я користуюся продукцією миловарної фірми «Проктор енд Гембл» можна одержати премію, починаючи від удосконаленої запальнички до живого білого слоненяти, літака або 50.000 доларів.

До кожної відповіді треба додати обгортку з мила фірми «Проктор енд Гембл». Таким чином, для участі в цьому конкурсі сотні тисяч американців повинні купувати мило цієї фірми.

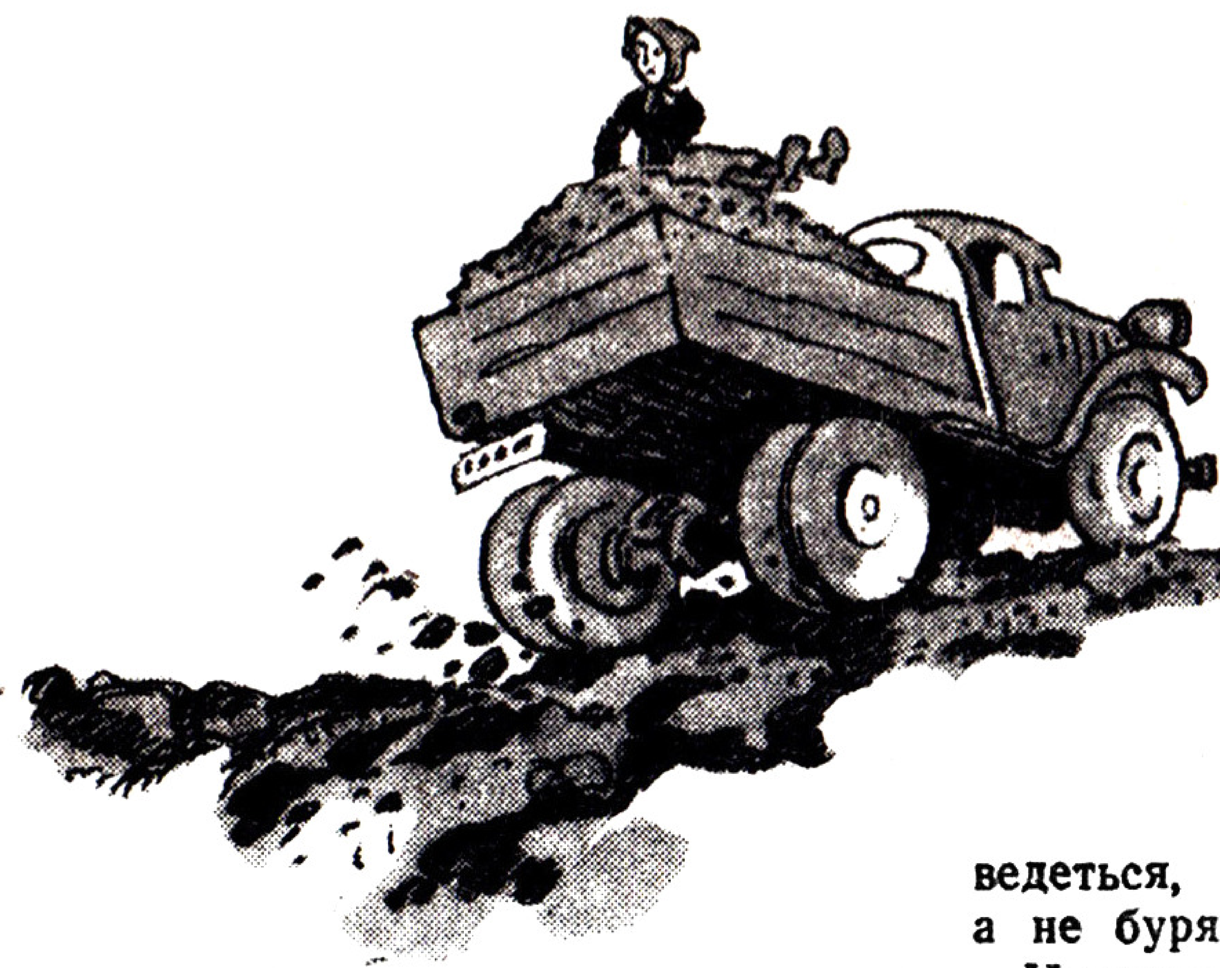
Фруктова фірма «Бердсай» обіцяє премію в 10.000 доларів за кращий твір на тему: Чому я частую персиками фірми «Бердсай»?

Конкурси влаштовуються і з питань міжнародної політики. Відомий радіобрехун Дрю Пірсон оголосив конкурс на тему: Як врятувати демократію? За кращу відповідь — премії до 5.000 доларів, автомашини та ін.

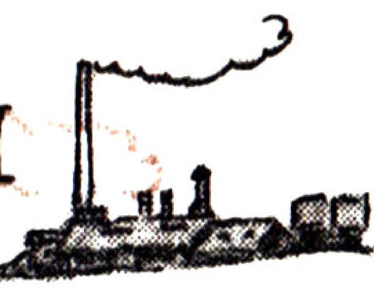
В жюрі цього конкурсу беруть участь добірні палії війни та запеклі чорносотенці.

Не знаємо, як з конкурсом на животрепетну тему про продукцію фірми «Проктор енд Гембл». Але в конкурсі на тему «Про врятування демократії» навряд чи кому пощастить одержати премію. Знайти рецепт врятування американської «демократії» абсолютно неможливо. Навіть тоді, коли обіцяти за цей рецепт всіх білих слонів на світі.

С. ЕДЖ.

ГІРКІ ОГРІХИ НА СОЛОДКІЙ ЗЕМЛІ

ЯК ГУКНЕТЬСЯ, ТАК І ВІДГУКНЕТЬСЯ

Вінниччина з давніх-давен справедливо зветься «солодкою землею». Це — область цукру. Немає жодного місця в усьому Радянському Союзі, де б з подякою не згадували вінницьких буряководів та цукровиків. І в цьому році чудовий врожай буряків виростили колгоспники Вінниччини. Але, на жаль, і на «солодкій землі» трапляються ще гіркі огріхи, які заважають узяти з неї все, що вона вродила.

У цукротресті, наприклад, підрахували, що 18% бурякових плантацій області заросли бур'янами. На цих необроблених плантаціях буряки втрачають чималий процент цукровості. А Вінниччина від цього щодня втрачає понад 20 вагонів цукру! Ці осінні втрати не можна віднести за рахунок довгоносика. Тут винні люди, які не показували носа на плантації.

Вінниччина погано збирала колоскові. Її керівників серйозно попередили. Тоді почався аврал. У багатьох артілях ніби вітер змів усіх колгоспників з бурякових плантацій. Майже всі трактори «У-2» замість розпушування буряків стали на молотьбу. У байківському колгоспі імені Сталіна голова Калинівського райвиконкому прогнав з поля уповноваженого за те, що той дозволив людям у вільний від молотьби час працювати на буряках. У держанівському колгоспі ім. Дзержинського, Хмільницького району, уповноважений райкому КП(б)У теж прогнав з поля агроінструктора Голубчикова за те, що той привів кілька колгоспників прополоти запущену бурякову плантацію. У вашицькому колгоспі ім. Тельмана, Калинівського району (голова т. Шелепо) понад місяць на плантаціях ніхто й сапкою не махнув. На буряки тут махнули рукою. А відомо — як махнеться, так і відгукнеться.

ЕХ, ДОРОГИ!..

— Не кажи «цукор», поки не вивезеш буряки! — кажуть цукровики. І це правильно.

Ми їхали машиною з Турбова на Вінницю. Вночі ніби навмисно пройшов контрольно-перевірочний дощ. Дорога перетворилася на липучку, цілком придатну для ловлі автомашин. Не треба бути слідопитом, щоб розібратися, які трагедії відбувалися на цій частині суходолу, що по непорозумінню зветься дорогою.

Ось якийсь «ЗІС» намагався вирватися з липучки, розвертався, зсуваючи праворуч і ліворуч гори грязюки. Втративши надію, він поповз через кювет на обочину, закрутився серед калюж, забуксував, хотів прорватися в полі, загруз і мабуть задом знову вирулив на дорогу. Майже по пробку радіатора сиділа ця машина в грязюці і вже не дихала. Не стало пального. Так від найменших опадів падають машини на дно липучих багнистих доріг. Ми зустріли шість таких машин. Скільки ж їх буде, коли почнеться осіння негода? Доведеться, мабуть, вивозити тут автомашини, а не буряки!

Цукровики скаржаться, що шляховики проводять здебільша «ямочний ремонт»: замазують грязюкою ямки, а дутими зведеннями— очі керівництву. Липовецький райшляхвідділ мав, наприклад, витратити на ремонт доріг 30 тисяч карбованців, а збудував тільки один місточок на 3 тисячі карбованців. Хто ж заштопає цей розрив між планом та виконанням?!

Серед дороги по коліно в грязюці стоїть симпатична молода жінка з лопатою. На її обличчі написане незламне бажання перемогти бездоріжжя. Виявляється, що на всі 20 кілометрів шляху була виставлена одна ремонтна бригада в кількості... однієї жінки... Мимоволі згадуєш відомий романс «Выхожу один я на дорогу».

НЕМІЧНІ ПОТУЖНОСТІ

Працівники обласного управління сільського господарства підрахували, що кожна автомашина працюватиме 60 днів, роблячи по 6 рейсів на добу, і що машини Цукротресту перевезуть на заводи 60 процентів всіх буряків. Їхніми б устами та солодкий чай пити!

А на заводах робиться ось що. Транспорт Турбівського цукрозаводу може вивезти буряки із своєї зони за 140 днів! За таких темпів буряки втратять знзчний процент цукровості, а цей завод втратить понад тисячу тонн цукру. Машина коштує тисячі карбованців. Вентиляторний ремінь — три карбованці. Без цього ременя машина не може стати в строй — не по формі одягнена!.. Так копійки убивають мільйони!

Калинівські ремонтні майстерні Головцукру, де директором тов. Сидоренко, ремонтували шість моторів. У одного мотора під час ремонту розбили головку блоку. Перестаралися! П'ять моторів після ремонту цукрозавод перемонтував сам. То масло б'є через задній підшипник, то в моторі «ЗІС» виявилися заплавлені бабітом мастильні ходи підшипників. Після гільзовки в «шевроле» текла вода. Кільця доводиться міняти через кожні 500 кілометрів. Гільзи виявилися м'які і швидко спрацьовувалися.

І керівництво Вінницького цукротресту теж виявилося занадто м'яким. Знаючи про потік браку, воно не взяло твердого курсу, щоб навести порядок у майстернях.

СТЕЛЕЮ ПО ЛОБІ

Окремі цукрові заводи ніяк не можуть закріпити за собою постійні кваліфіковані кадри. Немає житлофонду. Ніде розміщати і сезонних робітників. Добре, що є хоч клуби.

На Барському заводі робітники дуже люблять свій клуб. Він став для них рідною хатою. Вони там навіть ночують після кіносеансів. Цей завод замість 40 тисяч карбованців освоїв на будівництві гуртожитків тільки 2 тисячі карбованців. Скоро адміністрація скаже робітникам: «Сеанс закінчено! Завтра нова програма: зберігання цукру в культурно-освітній установі, а тому — вимітайтесь!» і в клуб почнуть зсипати цукор.

Куди ж «вимітатися» робітникам? Хто ж працюватиме на заводі?

На Бабинському цукрозаводі клуб уже зайнято під склад цукру. Не краще справа з культурою і на Бебелівському та Погребищенському заводах. Не повезло і Турбівському цукрозаводові. Третину його житлового фонду зайняли приватні мешканці та установи. Вінницький обком КП(б)У запропонував виселити з заводських будинків ряд осіб, в тому числі прокурора і слідчого. Але прокурор не дає санкції на виселення. Якось незручно, знаєте, наказувати виселювати самого себе!

На ремонт житлофонду заводи використали менше чверті асигнованих коштів. Та як використали! На Сосновецькому цукрозаводі ремонтують будинки, які зовсім не потребують ремонту. А в 10 будинках, де живуть 26 сімейств, ось-ось обвалиться стеля. В конторі Барського цукрозаводу, де директором тов. Матвеєв, стеля вже обвалилася. Легким переляком тут одбувся головний бухгалтер. Його зачепило трохи по лисині. Тепер він хоч на власній голові переконався, до чого веде заморожування коштів на ремонт житлофонду.

БОРТОВА РОЗКАЧКА

Спільне в роботі деяких районних керівників і деяких директорів цукрозаводів те, що вони ще не опанували комплексу. Коли перші, займаючись зерном, забувають про інші культури, то другі, займаючись ремонтом заводів, забувають і про побут і про культуру. Так матроси перебігають з борту на борт, щоб розкачати корабель і зняти його з мілини. Але на суходолі ця метушня може тільки посадити на мілину!

Щоб не сісти на неї, треба правильно розставити сили на вирішальних ділянках. Це незаперечна істина. Вона стосується й осінніх робіт, у тому числі й буряків. Урожай буряків на Вінниччині чудовий. Але він ще в землі. Його треба звідтіль узяти!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент Перця.
Вінницька область.

Ілюстрації Бе-Ша.

РЕЦЕНЗІЯ

Мал. К. Агніта

— Ця книга вражає всіх до глибини душі.
— Така цікава?
— Ні, дорогá!

Веселим лугом у село,
Заплетену в одну косицю,
Весіннім вітром занесло
Оцю маленьку чарівницю.

Бджільництва технікум вона
На тому тижні закінчила.
В контору вбігла,
Мить одна —
Й рахівника приворожила.

Розглянув пильно голова
Її новенькі документи:
— Бо, каже, іноді, бува,
Снують усякі елементи...

Вона усміхнена була
І по-дитячому мила.
Оформивши свої діла,
Уже на пасіку спішила...

Ще де та пасіка була,
А дівчина усе вже знала.

На груди впавши, їй бджола
Про все, ридаючи, сказала.

На пасіці ж такий був стан:
Один сумлінно бджіл ганяє,
Другий, Микола Басаман,
Льоток у вулику справляє.

На те, що гнівались бджілки,
Завжди була одна заява:
— Ти не зважай на пустяки,
То їхня особиста справа!..

Що тут, звичайна річ, війна,
Говорять гулі під очима
У Басамана і Тягна,
Помічника його, Трохима.

Махрою друзі затяглись, —
Тут і насіла їх дівчина.
Їй цигарки оті здались
Не менші як по піваршина.

Із рук їх вирвала вона
І мовчки кинула додолу.
Микола глянув на Тягна,
А той поглянув на Миколу...

«Не може бути? Га? Невже?
Щоб так ото у їхній хаті?»
А дівчина стояла вже
У сніжнобілому халаті.

Трохим всміхнувся сам собі,
Микола звівсь і став у позу
Та в гості очі голубі
Не жарт таїли, а погрозу.

— Здорові будьте ви і ви!
Махри палити тут не можна.—
І старший кинувсь:
— Ти диви,
Кури «Казбек», ясновельможна...

— Бджола, кажу, від тютюну
Нервує, знайте хоч тепер ви.
— Бджола нервується? Та ну!
В бджоли, виходить,
Є ще й нерви!? —

А дівчина своє вела:
— І нерви, й серце є у бджілки,
Не терпить грубості бджола.
А також запаху горілки... —

Скипів Микола:
— Це вже ні,
Яке тобі до цього діло?
Сам лікар приписав мені
Для апетиту, зрозуміло?

А ти, кажи, тут відкіля,
Що кидаєш мені огуду? —
Всміхнулась, наче немовля:
— Я тут за пасічника буду! —

І, брови скинувши круті,
Стоїть, насмішкувата трошки
А бджоли — наче золоті
На білому халаті брошки.

І на руках, і на лиці,
Зумрили, весело співали.
Микола здавсь. Комахи ці
Її всерйоз уже признали...

І очі втупивши у діл,
Подавсь лужками-бережками,
Весь час одмахувавсь од бджіл
Не вміру довгими руками.

А що затримало Тягна, —
Про це не скаже він ніколи.
Вона?
Можливо, що й вона,
А ще можливіше, що бджоли.

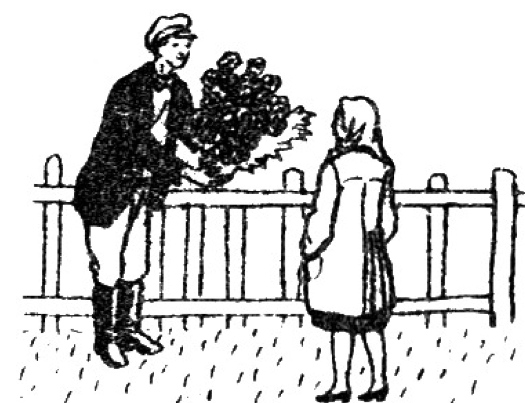
Трохим натуру мав як сталь —
З кишень повивертав махорку..
На другий день надів медаль
На чисту, нову гімнастьорку.

Вона помітила це враз,
Схвалила все лише очима.
—Так от, бджола, кажу, для нас,—
Звернулась ніжно до Трохима, —

Не тільки мед, запам'ятай,
Це факт, тут зайві суперечки.
А ще й високий урожай
Садів. і клеверу. і гречки...

Вона достатки нам несе
А що ж було в твого Миколи? —
Трохим на вус мотав усе,
Уважно прислухались бджоли.

Хвалили дівчину: — Яка!
А скільки ж ми терпіли муки!...—
Відчули в ній представника
Мистецтва й справжньої науки.

Лише Микола Басаман
Не міг простити їй огуди:
— Пускає в очі нам туман,
А знічев'я й вірять люди...

Коли ж артільці восени,
Чого ніколи не чекали,
На вироблені трудодні
Й солодкого медку дістали,

Коли ж та дівчина мала
На зібранні оголосила,
Що їм за літечко бджола
Сто тисяч грошей наносила,

Що сад і гречка врожаю
Дали їм більше, майже, вдвічі,—
То пасічницю всі свою,
Хто й раз не бачив її в вічі,
Розцілувать ладні були.

(А хлопцям це ще й досі сниться).
Усі їй слали похвали,
І звали:
— Наша чарівниця! —

І самі горді парубки
Готові все до ніг їй скласти.
Щоб хоч на день в помічники
До дівчини цієї попасти.

Один Трохим між усіма
Тримався наче він із криці.
Хоч був, як кажуть,
Без ума
Від оцієї чарівниці.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ДО РЕЧІ, ПРО СЮРПРИЗИ

Начальник пошти тов. Кириченко зробив сюрприз жительці м. Марганець К. І. Слюсар — вручив їй посилку від сина. «Шлю, мамусю, — писав той, — трохи мила і рису».

К. І. Слюсар ні мила, ні рису в посилці не виявила. Зате видобула вона з ящика 6,4 кілограми марганцевої руди місцевого залягання.

Це був перший сюрприз. Невдовзі поштою прибула посилка від брата. Руди на цей раз в ній не було, зате не було також двох чоловічих сорочок, майки, пари панчіх і 8 котушок ниток, про які писав брат.

Кожного разу при одержанні посилок громадян м. Марганець чекає неприємний сюрприз: чогось невистачає.

Можна, проте, чекати, що найближчим часом їм буде зроблено приємний сюрприз: на посаді начальника пошти не стане товариша Кириченка.

А ДАВАЙТЕ ОБ ЗАКЛАД

Ще в № 13 за 1947 рік Перець писав у «Козі-дерезі» про те, як голова виконкому Гребінківської райради депутатів трудящих тов. Труш захопив будинок Гребінківської МТС і, не вважаючи на неодноразові постанови Полтавського облвиконкому, будинку не звільняє.

Перець писав тоді, що, мовляв, прилізе, як у казці, Рак-неборак, закричить: «А я рак-неборак, як ущипну, буде знак», схопить козу-дерезу клішнями й вижене її з зайчикової хатки»...

За «козу-дерезу» править тут гребінківський голова т. Труш, а за «рака-неборака» — ніхто не править.

Труш, прочитавши виступ Перця, думаєте, звільнив будинок МТС? Ні!

Він прочитав і сказав:

— Звільню, як рак-неборак свисне!

Рак-неборак не свистить, тов. Труш законів радянських не визнає і не виконує...

Керівникам Гребінківської МТС не дуже добре у Гребінці їдеться й не дуже солодко їм там живеться, бо ми ж знаємо, що значить, коли районне керівництво, хоч воно й не дуже праве, гнівається та індичиться...

Проте будинок і досі є власністю МТС, яка вимагає з т. Труша квартплату за 55 місяців проживання в будинку.

Тов. Труш за квартиру не платить і хоче зовсім не платити й далі...

Як це зробити?

Відібрати зовсім будинок у МТС і передати селищній Раді.

Так і зробили!

Народний суддя т. Шкурко присудив оддати будинок селищній Раді, на підставі того, що, мовляв, МТС хоч і володіє будинком з дня своєї організації, з 1932 року, та не має документів про закріплення за нею будинку.

І все!

Тепер МТС не має вже не кількох квартир, а цілого будинку, з садибою, садком і т. д., і т. ін.

Побилися оце ми з сусідами по редакції об заклад, хто старший: чи закон, чи гребінківський голова.

Ми кажемо:

— Закон!

Сусіди кажуть:

— Голова!

А ми вперті, ми своєї:

— Закон!

А сусіди:

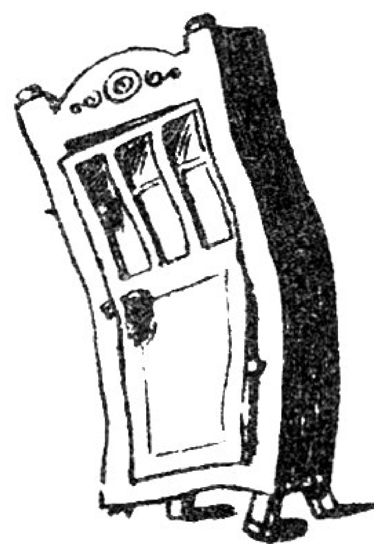
— Чотири вже он роки закон нічого не може зробити з гребінківським головою, а ви кажете, що закон старший! Не дратуйте, — сусіди кажуть, — гребінківського голову, а то як розсердиться, то загурчить ваша Гребінківська МТС аж за Пирятин! Він такий!

...Невже програємо?

О. В.

МУЗИЧНА ШАФА

Книжкова шафа, виготовлена на Шполянській меблевій фабриці, наділена багатьма привабливими якостями.

1) Вона відповідає цілою гамою музичних звуків на кожну спробу відчинити її;

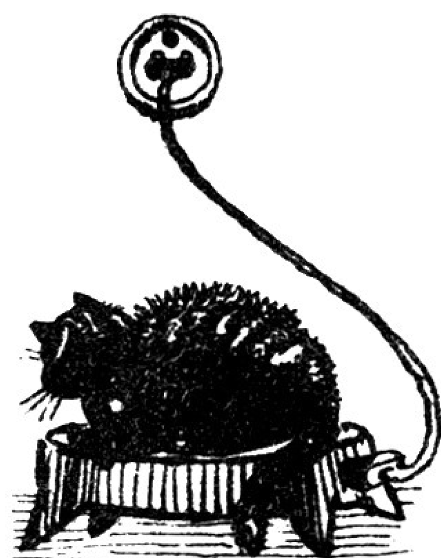
2) Замкнути шафу неможливо. Директор фабрики т. Млієвський не без підстав покладається на кмітливість покупця — той, безперечно, догадається купити замок і прибити його на тому місці, де фабрика послужливо видовбала гніздо;

3) Шафа наділена чотирма ногами, але чомусь їй більше подобається стояти тільки на трьох.

Очевидно, не тільки шафу, але й усю роботу фабрики треба поставити на тверді ноги.

ВОГНЕСТІЙКІ ПЛИТКИ

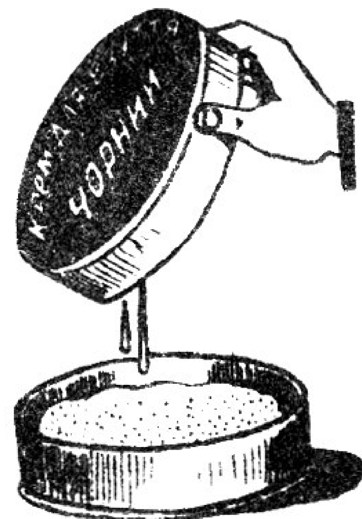
Читачів нашого журналу, очевидно, цікавить, чому тов. Набойченко прославився як людина «без вогника».

Річ у тому, що тов. Набойченко керує Дзержинським райпромкомбінатом м. Харкова. А цей комбінат, як відомо, виробляє електроплитки з тріснутою керамікою і некомплектними спіралями. Плитки, потрапляючи до рук споживача, ладні згоріти від сорому за тих, хто їх випускає, але ніяк загорітись не можуть.

Тепер, гадаємо, нашим читачам ясно, чому про директора промкомбінату Ф. Ю. Набойченка кажуть, що він працює без вогню.

МОГИЛІВСЬКИЙ КРЕМ

Продукція Могилів-Подільської артілі «Червоний хімік» — крем для взуття. Якщо вірити етикетці, колір крему — чорний. Якщо ж, відкривши кришку, в коробці виявите рідину сірого кольору — не лякайтесь: очі вас не підводять. Підводять вони голову артілі т. Богуславського, а вже він, в свою чергу, підводить тисячі споживачів, що купують крем, довіряючись етикетці.

Така плутанина у визначенні кольорів на мові медицини зветься дальтонізмом. А на звичайній мові це — бракоробство.

ПРИСТОСУВАВСЯ

Мал. В. Гливенка

— А Свистунов де працює?
— Он, на лежачому пласту.

ПРИКАЗ № 82

По Велико-Бурлукському «Раймеспромкомбинату» от 23 июня 1948 года.

23/7—1948 г. моей семей в лице сына подбирались щепки в цеху для топки, рабочий Сахно Ив. Купр. ребенка обругал и не дал щепок, на обжалования ребенка явилась жена в цех, Сахно Ив. Купр. жену выгнал из цеха и сказав: «ты деректорша дома, а тут не деректоруй». Такого положения в государственном учреждении не терпимо. С т. Сахно Ив. Купр. это не первый раз...

Приказываю: Таковогo с работы уволить с 24/7—1948 года без выдачи компенсации. Материал за оскорбление личности и за похвад что я Вам отомщу передать в Народный суд.

Директор УСИК

Тисяча і одна...

До кожної **ТИСЯЧІ** камінчиків для запальничок Сталінський райпромкомбінат **м.** Києва додає **ОДНУ** інструкцію про те, як добувати з цих камінчиків вогонь. Коли припустити, що камінчики купують по десятку, то інструкція дістанеться лише сотому покупцеві. Лише сотий дізнається, що цими камінчиками не рекомендується користуватися в запальничках із спільним ковпачком для гнотика та коліщатка і в автоматичних запальничках, бо пара бензину руйнує камінчики».

Добре бути сотим! Він хоч знає — на підставі чого треба викинути куплені камінчики на смітник. «А що ж робити 99 покупцям, які, крім їдкого диму, нічого не викрешують із камінчиків і викидають їх на смітник без інструкції?» — запитують покупці.

Перець рекомендує звертатися з цим запитанням до директора Сталінського райпромкомбінату т. Вуліха (Київ, Воровського, 39).

СОН І СНОВИДІННЯ

Штатний лектор районного відділу народної освіти Прокіп Колобашкин зажурився. З нагоди успішного закінчення весняної сівби в колгоспі «Комунар» він читав у сільському клубі лекцію «Сон і сновидіння». Читав, як думалося йому, науково, цікаво, але колгоспники чомусь поставилися до лекції байдуже: одні — вийшли з залу, а інші — посхиляли голови й почали дрімати.

— Мефодій Назарович, — звернувся Колобашкин до голови колгоспу. — Я змушений перервати лекцію. Маса зовсім не підготовлена. Всі сплять!

— Воля ваша, — похмуро відповів голова. — Нічого не вдію. Коли вперше цю лекцію доповідали, то ніхто й ока не заплющив, вдруге, по правді кажучи, дехто передрімав. А втрете — самі бачите...

— Та що ви мелете?! — розсердився Колобашкин. — Хто крім мене міг читати цю лекцію? Тільки один я читаю її.

— Е, ні-і-і, — не без лукавства заперечив голова. — Ви минулого року були в нас. Тоді нам прапора за врожай вручали. А після цього ви пояснювали нам про сновидіння. А потім показував різні штуки артист — ковтав ножі. Пам'ятаєте? А ще приїжджав товариш із області. От... забув прізвище... Такий, знаєте, в шляпі, в окулярах...

— Ти подумай! — вигукнув здивований Колобашкин. — Мало їм слухачів у місті, так лізуть ще й у колгосп!

— Розказали б їм, — кивнув голова на тих, що дрімали, — що-небудь із життя. Цікавляться дуже Марком Озерним, наприклад... Як він там над землею ворожить, що вона йому таку силу кукурудзи родить?

— Це не мій профіль, — образився Колобашкин. — Я не агроном.

...Колобашкин поїхав додому.

Вночі йому приснився кошмарний сон. Снилося, ніби він, Прокіп Колобашкин, читає в клубі якусь лекцію, і раптом один з колгоспників підходить до нього і каже:

— Чому від життя відстаєте? Давайте нам нове! Нове давайте!

Колобашкин прокинувся.

— Фу, яке чортовиння! — пробурмотів він, мотаючи головою, — присниться ж, прямо, як в натурі.

— Лягай, Прокошо, — ласкаво припрошує дружина, — тобі треба виспатись, адже сьогодні знову їхати в колгосп читати лекцію.

— Та вже виписав путівку до «Червоного орача», а от що читати — не знаю. «Сон і сновидіння» я їм читав...

Дружина співчутливо радить:

— А ти розкажи їм «Атмосфери впливу».

— Не атмосфери, а сфери, — незлобиво поправляє її Колобашкин. — Це зветься... «Війна на Тихому океані». Я вже теж читав. Ех, — з нудьгою в голосі каже він дружині, — справжньому працівникові у районі розмахнутися ніде. Обласний лектор підготує одну лекцію і їздить з нею, з однією, років два, а тут підготуєшся, об'їдеш тридцять два колгоспи... і злізай — приїхали! А показався вдруге — давай їм щось нове. От і ламай собі голову: з чим їхати в колгосп?

Колобашкин кректе і вмощується зручніше в ліжку.

— Прокошо, ти не спиш?—хвилин за п'ять питає дружина. — Навіщо так сумувати?! Пам'ятаєш, коли ти працював механіком (ми з тобою тоді познайомились), читав ти в нас на курсах лекцію, як доглядати трактор. Я всі твої записки зберегла.

— Так я ж, — слабо заперечує Прокоша, — їду не до трактористів, а в колгосп. — Але тут же в нього майнула думка, що не гріх, далебі, прочитати і про трактор: розумний хлібороб зуміє почерпнути користь для себе і з такої лекції.

І з умиротвореною душею Колобашкин поринає в сон і сновидіння.

Ол. ЮНОВ.

м. Сталіно.

ШЛЯХИ-ДОРОГИ...

Мал. Бе-Ша

У ряді районів Кам'янець-Подільської області не ремонтують шляхів.

— Скажіть, діду, куди веде ця дорога?
— Веде назад! Там міст через річку провалився.

Пошта Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Директор Малинської МТС т. Гарбарчук захворів на сонну хворобу. Лише між 10 та 11 годинами ранку і о 5-й годині вечора він показується на очі своїх співробітників, але й тоді директор перебуває в стані такої глибокої дрімоти, що керувати МТС йому дуже важко. Під хропіння свого шефа трактористи Погорелов та Барановський уже з весни почали розбазарювати пальне, орали індивідуальні городи, одержуючи за це «натуроплату» горілкою...

Іноді спросоння т. Гарбарчук хапається за телефонну трубку й кричить:

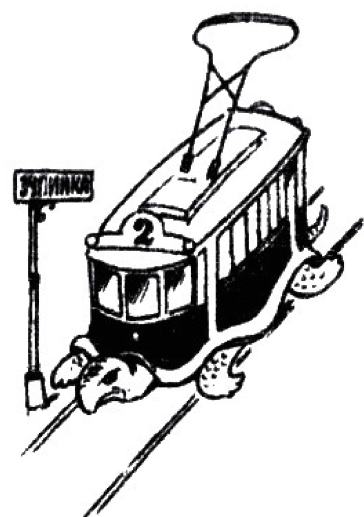
— Трактор № 12 готовий орати на зяб.

Почувши, що цей трактор уже понад 3 місяці стоїть розібраний і нічого орати не збирається, т. Гарбарчук засинає знов.

Про такі пригоди з тракторами й трактористами він частенько довідується уві сні. Але через те, що т. Гарбарчук не знає — сон це чи дійсність, — він продовжує спокійно спати, чекаючи, щоб його, як сплячу царівну в казці, розбудив який-небудь Іван-царевич з Житомирського управління сільського господарства.

М. ГОРБАТЮК,
голова колгоспу ім. Будьонного.
Житомирська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Якщо ти надумаєш завітати в Запоріжжя, щоб особисто поздоровити керівників міського комунального господарства з успішною роботою трамваю, — не сподівайся на цей сучасний засіб пересування і прямуй пішки.

Адже трамвай № 2, наприклад, від заводу «Запоріжсталь» до шостого селища (5—6 кілометрів) звичайно їде, або, точніше, суне, три з половиною години.

Наші робітники кажуть: «Трамвай їде, колись та буде», і навіть пропонують на дошках змагання замінити черепаху, якою позначають тих, хто пасе задніх, зображенням запорізького трамвая.

О. КИРИЧОК.
м. Запоріжжя.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Тобі, мабуть, відомо, що перебування бджіл поряд з гречкою в однаковій мірі корисне для обох сусідів: беручи з цвіту мед, бджоли сприяють кращому запиленню рослини.

Що, на твій погляд, мав сказати т. Честюхін, побачивши ряд вуликів коло гречки, яка належить Будильському відгодівному пункту?

Товариш Честюхін сказав: «добре», бо товариш Честюхін працює директором того самого відгодівного пункту, якому належить гречка. А, сказавши «добре», т. Честюхін повернув додому, запріг коней, навалив на бричку дві бочки і поїхав збирати мзду: за кожен вулик — 5 кілограмів меду на користь директора. Хто незгоден — того вулики геть з поля!

Звичайно, ні одного вулика біля гречки не залишилось.

Повір, дорогий Перче, що в моїй практиці це перший випадок, коли перемагають не бджоли, а трутні.

Г. ЗАВГОРОДНІЙ,
ст. агроном Сумського обласного управління сільського господарства.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Курці міста Золотоноші, Полтавської області, поділяють радість дирекції Кременчуцької тютюнової фабрики з приводу випуску нею цигарок «Казбек» у твердій упаковці. На коробці зображений вершник на фоні Кавказьких гір. Але за цими високими горами криється низька якість цигарок.

Обличчя вершника намальовано невиразно і можна припустити, що на коні не хто інший, як сам директор фабрики. Курці нашого міста тієї думки, що директора слід би було зсадити з коня і примусити пройтись по цехах. Можливо, під час цього пішого переходу в нього знайшовся б час подумати про якість продукції фабрики.

В. ГРИЩЕНКО.
м. Золотоноша.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

У нас сталася велика біда. Директор Яготинського цукрозаводу ім. Ілліча т. Фисун запалився любов'ю до привозного донецького вугілля. До всього іншого, крім предмету своєї пристрасті, він ставиться з цілковитою байдужістю. В тому числі і до місцевих видів палива. Через згубну директорову пристрасть поля нашої торфоартілі завалені торфом для цукрозаводу, якого т. Фисун не хоче вивозити. Цей торф займає площу нерозроблених ділянок і заважає дальшому видобутку. Держава втратила вже на цьому 162 тис. карбованців. Робітники артілі місяцями не одержують зарплати. А т. Фисуну байдуже. Він осліп і оглух від своєї пристрасті.

В. ШАПОВАЛОВ,
голова Яготинської торфоартілі.
Полтавська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 12 було вміщено фейлетон Остапа Вишні «Білуги закортіло».

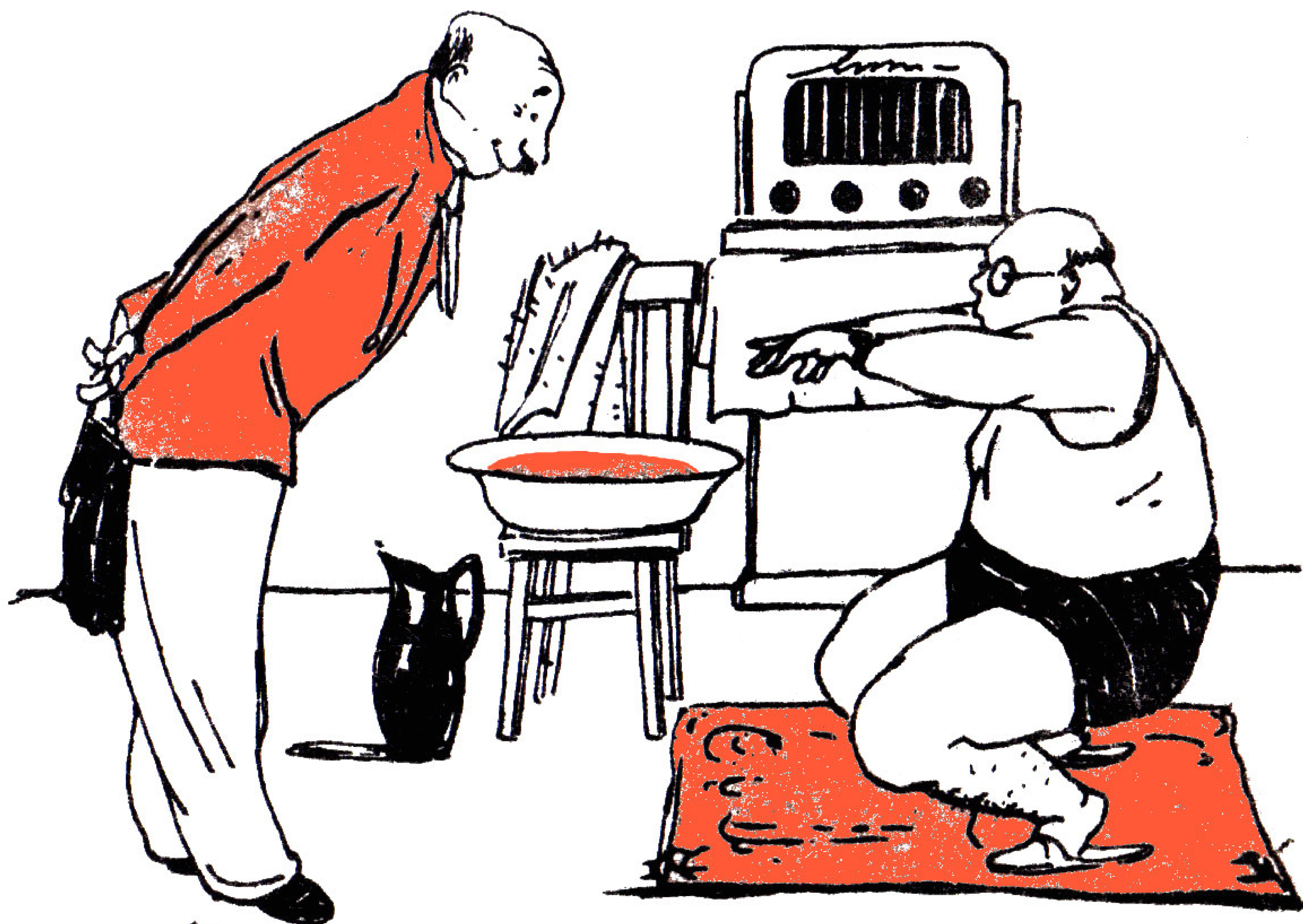
Обговоривши фейлетон, парторганізація управління визнала виступ ПЕРЦЯ правильним.

Матеріали про злочинну діяльність колишніх директорів господарства Потьомкіна та Антонова передано прокуророві Одеської залізниці для притягнення їх до судової відповідальності.

До редакції надійшов лист про незаконні дії голови Червоно-Григорівської селищної Ради (Нікопольського району) Ф. А. Рака, який систематично і грубо порушував революційну законність. За дорученням Дніпропетровської обласної прокуратури цей лист розслідував прокурор м. Нікополя тов. Сулимов. Факти, наведені в листі, підтвердилися. Рішенням Дніпропетровського обласного суду Ф. А. Рака засуджено на 3 роки позбавлення волі.

НЕ В ДРУЖБУ, А В СЛУЖБУ...

Мал. В. Батуріна

— Не утруднюйте себе, Іван Іванович, — я зроблю за вас всі вправи.

ЧУДЕСНЕ ПЕРЕТВОРЕННЯ

Мал. Л. Каплана

Так гадалося...

А так сталося.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап **ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.**

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 17(148) (на украинском языке). Підписано до друку 31 VIII 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 02963. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2879. Тираж 50.000 прим.